

spodarja. Pa nimam lastnega korita. Sam se potepam okrog hiše, da najdem trhlo kost in jo oglodam. Vso ljubo noč obletavam domačijo in lajam v mesec in se otepam plohe in burje, dežja in snega — pa ne uživem nobene hvale in nobene mastne hrane.

— Oh, oh, oh — vnovič zahohnja prašiček, potem pa žalostno reče: — Ne jadikuj, predragi psiček. Ničesar mi ne zavidaj. Daj, da jaz zavidam tebe. Le pomisli, le natančneje pomisli, zakaj mene ta hiša tako pita in krmi. Še letošnjo zimo boš to predobro vedel tudi ti, ko boš lokal mojo srčno kri.

3. Osel gre na svadbo

Bilo je v Dalmaciji, pred pustom nekoč. Sivček osliček stoji v kameniti

ogradi, zraven njega pa lenari in razmišljuje njegov sin. Pa pridirja iz vasi pes potepin in hiti sivcu oslu do-povedovati:

— Tak hitro, sivec! Na svatbo moraš! Tebe hočejo.

Sivec sivi odmaje z glavo. V tem pa se že vsili s svojo besedo oslič:

— Le počemu kličejo tebe, oče! To bi rad vedel, zakaj prav tebe. Mene naj bi pozvali: mlad sem, poskočen, zaplesal bi in veselo zarigal, da bi se čulo v sosednjo vas. Pa gredo tebe klicat, starca!

— O, le kaj se ujedaš, sin! Gotovo je treba tovoriti vodo pa drva za kuhinjo in peko, — seveda, pa so se spomnili name, na starega osla.

Podjetni sinko je tedaj umolknil, sivi očka sivec pa je odkopital doli v vas na svatbo.

ANTON DEBELJAK

PREKANJENI KMETIČ

LUŽIŠKO-SRBSKA PRAVLJICA

Vsako soboto peljejo kmetje v mesto drva naprodaj. V Sedijeru se nekoliko ustavijo in v Budišinu na trgu za drva pričakujejo kupcev. V prejšnjih časih niso imeli konj, temveč osle, ki so rajši prenašali breme na hrbtu, kakor pa bi vlekli voz. Neki kmetič je ravno poganjal svojega osla mimo brivnice. Lasuljar je stopil iz prodajalnice in vprašal kmeta, kaj zahteva za vse, kar nese osel na hrbtu. Ta je zahteval za drva primerno vsoto, in brivec jih je kupil. Ko so spravili kurivo v drvarnico, je hotel olupševa-

lec brad še sedlo, češ da je kupil vse, kar je nosil osel na plečih.

Kmetič se je popraskal za ušesi, toda ni si vedel sveta in pomoči: moral mu je dati še sedlo.

Čez nekaj tednov je spet prinesel drva. Ko jih je prodal, se je zopet ustavil s svojo živalco pred brivnico. Vstopil je in vprašal mojstra, koliko računa, če ostriže in obrije njega in njegovega pomočnika. Brivec je zahteval dva groša. Kmetič je takoj sedel in mojster mu je ustregel po želji. Ko je bil gotov, je pripeljal v brivnico svojega pomočnika — osla in zahteval, naj ga mojster ostriže. Lahko si predstavljamo, v kakšen škodoželjen krohot je planil ves trg. In kaj je hotel modri brivec napraviti boljšega: rad ali nerad je moral vrniti sedlo.